



## DEN HELIGE FADERNS BUDSKAP FÖR DEN 47:DE VÄRLDSDAGEN FÖR BÖN OM KALLELSER FJÄRDE PÅSKSÖNDAGEN, DEN 25 APRIL 2010

Ämne: *Vittnesmålen bidrar till kallelser.*

Kära bröder inom episkopatet och prästämbetet,  
kära bröder och systrar!

Den 47:de världsdagen för bön om kallelser kommer att firas under den fjärde påsksöndagen - den gode herdens söndag. Det ger mig anledning att ge er ett lämpligt ämne att meditera över under detta prästämbetets år: Vittnesmålen bidrar till kallelser. Hur fruktbringande era försök att främja kallelser blir, beror i första hand på hur Gud agerar. Som den pastorala erfarenheten visar, beror det också på kvalitén och djupet i de personliga och offentliga vittnesmålen av de, som redan har besvarat vår Herres kallelse till det ministeriella prästämbetet och det helgade livet. Deras vittnesmål kan sedan leda till hur generöst andra svarar på Kristi kallelse. Detta ämne är nära förbundet med prästernas och de vigdas liv och uppdrag. Jag vill därför bjuda in alla som Herren har kallat att arbeta i hans vingård, att förnya sina trogna svar. Det gäller särskilt under detta prästämbetets år, som jag förkunnade på den 150:de årsdagen, efter kyrkoherden i Ars, den helige Jean Marie Vianneys död. Vianney var en god förebild som präst och kyrkoherde.

I Gamla Testamentet visste profeterna om att de hade kallats att med sina liv vittna om budskapet som de förkunnade. De var beredda på att mötas av missförstånd, förkastelse och förföljelse. Den uppgift, som Gud hade anförtrott dem, engagerade dem fullt ut. De hade en »brinnande glöd« i sina hjärtan och en eld som inte kunde hålla dem tillbaka (jfr Jer 20:9). De var beredda att lämna över till Gud, inte bara sin röst, utan hela sin existens. Vid tidens fullbordan skulle den av Fadern utsände Jesus, (jfr Joh 5:36), utan åtskillnad vittna om Guds kärlek till alla människor. Särskilt uppmärksammades de lägst stående, syndarna, de utstötta och fattiga. Jesus är Guds främsta vittne och visar hur han bekymrar sig om allas frälsning. Vid den nya tidens gryning ägnade Johannes Döparen hela sitt liv åt att förbereda vägen för Kristus. Han vittnade om att Guds löften har förverkligats i Marias från Nasaret son. När Johannes såg Jesus komma till Jordanfloden, där han döptes, pekade han ut honom för sina lärjungar som »Guds lamm, som borttager världens synder« (Joh 1:29). Hans vittnesmål var så effektivt, att två av hans lärjungar som »hörde vad han sa, följde efter Jesus« (Joh 1:37). Som vi läser i Johannesevangeliet, skedde Petrus kallelse på ett liknande sätt. Till följd av vittnesmålet av brodern Andreas, som efter mötet med Jesus och efter att ha tackat ja till hans inbjudan att stanna hos honom, kände hur han genast behövde tala om för Petrus vad han hade upptäckt med att »stanna hos« Herren: Vi har funnit Messias (vilket betyder Kristus). Han tog sedan med honom till Jesus« (Joh 1:41-42). Tack vare vittnesmålet av en annan lärjunge, Filippos, kom det också att ske för Natanael, Bartolomeus. De tog med glädje emot vad han hade upptäckt: »Vi har funnit honom som det står om i Mose lag och profeterna, Jesus Josefs son, från Nasaret« (Joh 1:45). Guds fria och nåderika initiativ konfronterar och utmanar ansvaret hos alla som säger ja till hans inbjudan, att genom egna vittnesmål bli medel för hans gudomliga kallelse. Ännu idag sker det inom Kyrkan: För att väcka nya prästliga och religiösa kallelser och för att tjäna sitt folk, använder Gud vittnesmålen av dem som är trogna sitt prästuppdrag. Jag skulle därför vilja nämna tre aspekter på en prästs liv, vilka jag anser särskilt väsentliga för att det prästliga vittnesmålet skall bli effektivt.

En fundamental faktor, som kan ses i varje kallelse för prästämbetet och det helgade livet, är vänskapen med Kristus. Jesus levde i ständig förening med Fadern. Det gjorde lärjungarna ivriga att få sam-

ma erfarenhet. Av honom lärde de sig att leva i gemenskap och i oavbruten kontakt med Gud. Om prästen är en »Guds man«, någon som tillhör Gud och hjälper andra att lära känna och älska honom, kan han inte misslyckas med att utveckla en djup intimitet i sitt förhållande till Gud. Det sker genom att förbli i hans kärlek och ge sig tid att lyssna på hans ord. Bönen är den första vittnesmålsformen som leder till kallelse. På samma sätt som lärjungen Andreas, som berättade för sin bror att han lärt känna Mästaren, så måste också var och en, som vill bli Kristi lärjunge och vittne, ha »sett« honom personligen, kommit att lära känna honom, ha lärt sig att älska honom och förbli i hans kärlek.

En aspekt på vigningen av prästämbetet och det religiösa livet, gäller det totala självutgivandet till Gud. Aposteln Johannes säger: »genom att Jesus gav sitt liv för oss har vi lärt känna kärleken. Också vi är skyldiga att ge vårt liv för bröderna« (1 Joh 3:16). Med dessa ord uppmanar han lärjungarna att träda in i Jesu sinnesvärld. Jesus följde under hela sitt liv Faderns vilja. Han gav även sig själv som den yttersta gåvan, när han dog på korset. Här visas hela Guds nåd i sin fullhet, en nåderik kärlek som har besegrat ondskans mörker, synden och döden. Jesus som under den sista måltiden reser sig från bordet, lägger manteln åt sidan, binder en handduk om livet, lutar sig ner och tvättar lärjungarnas fötter. Därmed ger han uttryck för vikten av att tjäna, en gåva som manifesterades i hela hans existens, för att lyda Fadern (jfr Joh 13:3-15). Genom att följa Jesus, är alla kallade till ett liv i helgelse. Prästen måste göra sitt yttersta för att visa att han fullständigt överlåtit sig till Gud. Det är grunden till hans förmåga att ge sig själv åt dem som försynen anförtrott honom i hans pastoral verksamhet. Det sker med en fullständig, oavbruten och trogen kärlek samt med glädjen av att bli så många bröders och systrars följeslagare på vägen. Det sker också genom att göra det möjligt för dem att öppna sig inför mötet med Kristus, så att Ordet lyser upp deras väg. Berättelsen om varje kallelse är nästan alltid knuten till vittnesmålet av en präst, som glädjefullt lever ut att han gett sig själv till sina bröder och systrar för Guds Konungadöme. Det beror på att en prästs närvaro och ord kan lyfta fram frågor och även leda till slutliga avgöranden (jfr Johannes Paulus II, Apostoliska uppmaningar *Pastores Dabo Vobis* 39).

En tredje aspekt, som karakteriserar prästen och de som vigt sitt liv åt Gud, är ett liv i gemenskap. Jesus visade att kännetecknet för dem som vill bli hans lärjungar är en djup kärleksgemenskap: »Alla skall förstå att ni är mina lärjungar om ni visar varandra kärlek« (Joh 13:35). Prästen måste på ett särskilt sätt vara en församlingsmänniska. Han skall vara öppen för alla och ha förmåga att i sin församling föra samman alla de pilgrimer som Herren i sin godhet anförtrott honom. Vidare måste han hjälpa dem att överbrygga meningsskiljaktigheter, hela sprickor, avsluta konflikter och missförstånd samt förlåta försyndelser. När jag i juli 2005 talade till prästerskapet i Aosta, anmärkte jag, att om ungdomarna ser att prästerna verkar reserverade och dystra, kommer de knappast att känna sig uppmuntrade att följa deras exempel. De kommer att känna sig tveksamma om de leds till att tro, att detta är en prästs liv. I stället behöver de se exempel på ett föreningsliv som kan visa skönheten i att vara präst. Bara då kommer den unge mannen att säga, »ja, det här skulle kunna vara min framtid. Så här kan jag leva« (*Insegnamenti I, (2005), 354*). Andra Vatikankonsiliet talar om vittnena som ger kallelserna liv och understryker kärlekens exempel och det broderliga samarbete som prästerna måste erbjuda (*Optatum Totius, 2*).

Jag skulle här vilja påminna om min vördade företrädares Johannes Paulus II ord: »Prästernas liv, deras ovillkorliga kärlek till Guds folk, deras vittnesmål om sin kärleksfulla tjänst för Vår Herre och hans Kyrka markeras av att Korset blir fritt accepterat i hoppets och påskens glädjefyllda anda. Deras broderliga förening och målet för världens evangelisering är den första och mest övertygande skälet för att kallelserna skall öka.« (*Pastores Dabo Vobis, 41*). Det kan sägas att de prästliga kallelserna föds i kontakten med prästerna och blir ett dyrbart arv, som lämnas vidare med ord, exempel och levnads-sätt.

Det samma kan sägas om det vigda livet. Munkarnas och nunnornas liv förkunnar Kristi kärlek. Det sker när de följer honom i fullständig trohet mot evangeliet och glädjefullt gör dess kännetecken för bedömande och uppförande till sitt eget. För världen blir de ett »motsägelens tecken«, vars tänke-

sätt ofta inspireras av materialism, självupptagenhet och individualism. När de genom sin självförnekelse låter sig övervinnas av Gud, väcker ständigt troheten och styrkan i deras vittnesmål en önskan hos ungdomarna, att i sin tur generöst och fullödigt följa Kristus. Att imitera Kristus i kyskhet, fattigdom och lydnad samt att identifiera sig med honom, är det helgade livets ideal och ett vittnesmål om Guds absoluta överhöghet i människans liv och historia.

Varje präst och varje vigd människa, som är trogen sin kallelse, utstrålar en glädje av att tjäna Kristus. Han eller hon lockar de kristna att besvara den universella helighetskallelsen. Till följd därav och för att främja kallelserna till prästämbetet och det helgade livet och för att effektivare främja medvetandet om kallelser, kan vi inte förbigå exemplet hos dem som redan sagt »ja« till Gud och hans plan för den enskildes liv. Personliga vittnesmål om konkreta existentiella val, kommer att uppmuntra de unga att fatta sina framtida beslut. De som vill bistå dem bör kunna avgöra vilka som har förmågan att lysa och följa dem, framför allt genom sina exempel på att leva ut kallelsen i livet. Kyrkoherden i Ars stod alltid i nära kontakt med sina församlingsbor. Han påverkade dem främst med sitt eget liv. Till följd av detta lärde sig hans trogna att be« (*Brevet som förkunnade präståret den 16 juni 2009*).

Må denna världsdag ge ungdomarna rika tillfällen att reflektera över sin kallelse och i enkelhet, förtröstan och fullständig öppenhet vara den trogen. Må Kyrkans Moder, Jungfru Maria vaka över varje litet kallelsefrö hos dem, som vår Herre kallat att närmare följa honom. Må hon hjälpa fröet att växa till ett moget träd, som bär mycket frukt för Kyrkan och hela mänskligheten.

Med denna bön för er alla, skänker jag er min apostoliska välsignelse.

Vatikanen den 13 november 2009.

Påven Benedikt XVI